

[Clausager.]

er den, at Industri og Haandværk ikke har villet gaa ned med de organisationsmæssigt aftalte Priser eller toldmæssigt fastsatte Priser.

Der ligger Hunden begravet. Der er ikke Skygge af Tvivl om, at hvis man skulde, kunde man komme igennem en Del af Vanskelighederne langt hurtigere og bedre, blot man vilde sige: Vi kan og vi vil konkurrere med Udlandet. Jeg skal indrømme — jeg tror, jeg har gjort det før, men en god Gerning kan ikke gøres for tidt —, at vi har visse Industrier her i Landet, der kan konkurrere med Udlandet, visse Landbrugsmaskiner og Mejerimaskiner, der flot og flinkt kan konkurrere med Udlandet. Man siger, at vi har en dygtig Arbejderstand, og jeg tror, det passer; vi har sikkert en i Forhold til andre Lande oplyst og dygtig Arbejderstand. Det er da beskæmmende, at man skal have Værn mod Udlandets Konkurrence.

Hvis man vilde tage Kampen op med de fremmede Varer, saa kunde man; jeg er tilbøjelig til at sige, at det er et Spørgsmaal om Villie, om man vil ud over Arbejdsløsheden. Vil man gaa ud i det frie Marked og tage de Priser, der bydes, saaledes som man i Landbruget har maattet gøre det — ikke fordi vi er bedre Mennesker og gerne vil gøre det, men fordi vi maatte gøre det —, saa kunde Industrien og Haandværket gøre det. Men jeg forstaaer nok, at naar de holder de høje Priser, naar en Haandværker skal have saa og saa meget i Timen, saa faar han lidt at bestille, og naar han har lidt at bestille, skal han have meget i Timen, ellers kan han ikke leve, det er en klar Ting.

Der maa ændres noget, men hvem vil begynde? Der er noget pinende galt i dette, at Landbruget, vort største Erhverv, staaer saadan i det, at det er kapitalspisende hvert Øjeblik, saa snart Priserne er vigende, saa snart vi ikke har Vinden paa Ryggen. Det kan ikke blive ved at gaa, det maa en Regering forstaa. Her maa sættes ind af alle Kræfter, man maa søge at presse Priserne ned, saa at Produktionsomkostningerne i vore Erhverv kan blive taalelige.

Jeg ved meget godt fra før, at Socialdemokratiet og især de Konservativé har været enige om, at man skulde værne mod Udlandets Konkurrence og derved afskaffe Arbejdsløsheden; det var det vigtigste; vi kunde ikke være tjent med en Oversvømmelse af fremmede Varer, vi skulde lukke

af for dem eller vanskeliggøre det for dem at komme ind. De Konservativé havde længe talt om Toldværn, og Socialdemokraterne begyndte jo at lære dem Kunsten af, og da de endelig kom til Mund og Mæle, gjorde de det næsten bedre end de Konservativé.

Vi husker alle sammen den højtærede Statsministers Forslag — den Gang det ærede Medlem Hr. Stauning — om i visse Tilfælde op til 24 pCt. af Værdien i Indførselstold paa fremmede Varer. Hvad vilde det betyde? Det vilde saamænd bare betyde dyrere Varer og endnu ringere Udnyttelse af den Købeevne, der svigter hos Landbruget som hos saa mange Forbrugere herhjemme. Det vilde aldeles ikke være et Lægemiddel, tværtimod, det vilde forlænge Sygdommen og forhale den vanskelige Stilling, ikke mindst for Landbruget.

Det er derfor efter min Mening — og det er noget af det, jeg føler Trang til at udtrykke min Glæde over — uhyre tilfredsstillende, at vi nu har faaet Bom for denne Udvikling. Et eventuelt Toldforlig fra Ydersiderne kan ikke lade sig opføre mere. Nu er der ingen Fare for, at den højtærede Statsminister kommer med sit Toldforslag, han er gaaet ind i en Totalafholdsforening for Told sammen med 3 Partier her i Salen; der maa ikke det første halve Aar røres ved noget, der er Told i.

Det er en god Ting; det er dog et Lyspunkt for Landbruget, at nu er vi fri for denne Trusel, der hang over vort Hoved, at der kunde komme et saadant Samarbejde, at vi eventuelt kunde faa vanskeligere Tider for Landbruget — der er meget mere i det, end mange tror. Til Trods for, at man ikke øjner Arbejdsløsheden derude, har man det svært. Og naar man faar lukket af for de daarlige Fremgangsmaader, er der jo ogsaa noget større Sandsynlighed for, at man kommer ind paa de fornuftige.

Jeg tror heller ikke, der er stor Fare for, at en Tilskudspolitik griber om sig. Vi kender alle sammen den Receipt, der hedder: Hvad vi er enige om, fremmer vi, hvad vi er uenige om, lader vi ligge. Jeg har paa Fornemmelsen, at de Rådikale spiser ikke mere Sukker foreløbig; de har vist faaet nok af den Portion, de fik sidste Aar. Det viser sig i alt Fald, at Sukkerroeproduktionen er den mest økonomiske og mest lønende Produktion her paa Øerne i dette Efteraar; det er en Kendsgerning. Ganske vist kan jeg alligevel ikke se, hvordan de vil komme igennem i Fremtiden; for det kan jo godt være, der lurér en lille Høst til